



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **S. B.**, narozený „X“,
státní příslušnost Severní Makedonie,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Leonidem Kushnarenkem,
se sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2018, č. j. MV-53528-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 7. 2018, č. j. MV-53528-4/SO-2018, jímž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 3. 2018, č. j. OAM-23-15/ZR-2018, kterým správní orgán prvního stupně výrokem I. zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a výrokem II. pak žalobci stanovil 30denní lhůtu od právní moci rozhodnutí, popř. od propuštění z výkonu trestu, k vycestování z území České republiky. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému uhradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce se v žalobě proti napadenému rozhodnutí omezil v podstatě na jediný žalobní bod. Jeho obsahem byla námitka, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně nevyhodnotil intenzitu jeho negativních dopadů do práv žalobce, zejména pak do jeho práva na soukromý a rodinný život. Ve věci žalobce bylo shora jmenovaným správním orgánem prvního stupně z moci úřední zahájeno správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a to dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán toto řízení zahájil v návaznosti na odsouzení žalobce v trestní věci vedené před Okresním soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 27 T 89/2017 a následně před Krajským soudem v Ústí nad Labem jako soudem odvolacím ve věci sp. zn. 6 To 441/2017. Na základě těchto odsuzujících soudních rozhodnutí správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že nastaly zákonné podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu vydaného žalobci a v tomto smyslu také ve věci rozhodl, načež odvolací správní orgán se s názorem správního orgánu prvního stupně ztotožnil.
3. Správní orgány však důsledně nevzaly v potaz, že žalobce je osobou, která v České republice žije již dvacet let se svou manželkou a čtyřmi dětmi. Je zde plně rodinně a sociálně integrován. Rodina žalobce udržuje vřelé vzájemné vztahy, a to i přes pobyt žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Navíc syn žalobce vyžaduje pro svůj zdravotní hendikep nepřetržitou péči. Na rodinné zázemí žalobce v České republice poukázal i Krajský soud v Ústí nad Labem, který na rozdíl od soudu okresního právě z tohoto důvodu nepokládal za vhodné žalobci uložit trest, který by měl na jeho rodinné vazby negativní dopad. Žalobce sice nepopírá, že byl osobou drogově závislou, v souvislosti s čímž byl i dvakrát odsouzen, nicméně v jeho případě jde o záležitost minulosti. Jinak nemá v rejstříku trestů žádné záznamy. V rodné Makedonii nemá navíc žádné zázemí. S ohledem na tyto skutečnosti má žalobce za to, že jeho jednání, v souvislosti s kterým mu byl trvalý pobyt zrušen, nedosáhlo takové intenzity, aby narušovalo veřejný pořádek jako takový, a aby odůvodňovalo takto hluboký a nenapravitelný zásah do jeho práva na soukromý život.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě pouze stručně uvedl, že podanou žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou. Žaloba totiž nepřináší jakoukoli novou relevantní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

argumentaci oproti správnímu řízení, s níž se však žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela vypořádal, a na jehož odůvodnění proto odkázal.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť ani žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto postupem, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 71 odst. 2, ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu věci, který byl dán k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Okresní soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 10. 8. 2017, č. j. 27 T 89/2017–310, shledal žalobce vinným ze spáchání celkem 4 trestných činů, a to pokračujícího zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, přečinu vydírání dle ust. § 175 odst. 1 zákona č. 40/2009, trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), přečinu ublížení na zdraví dle ust. § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví dle ust. § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Za tyto trestné činy byl žalobci uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, a dále tresty vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou a trest propadnutí věci. Krajský soud v Ústí nad Labem posléze na podkladě odvolání žalobce rozsudkem ze dne 1. 11. 2017, č. j. 6 To 441/2017–358, částečně zrušil výrok o trestu z rozsudku soudu prvního stupně, a to ohledně trestu odnětí svobody, jeho výkonu a trestu vyhoštění, a nově rozhodl tak, že žalobci uložil trest odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, pro jehož výkon odsouzeného zařadil do věznice s ostrahou. Trest vyhoštění tak uložen nebyl s odůvodněním jeho nepřipustnosti dle ust. § 80 odst. 3 písm. e) trestního zákoníku, tedy že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a zároveň nebyly shledány vážné důvody ohrožení veřejného pořádku z jeho strany. Dále tento soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 T 48/2016–99, který nabyl právní moci dne 6. 10. 2016, shledán vinným z úmyslného spáchání přečinu zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Za to mu byl uložen souhrnný podmíněný trest odnětí svobody. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v trvání jednoho roku, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu čtyř let. Současně byl tímto trestním příkazem zrušen výrok o trestu z předcházejícího trestního příkazu Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 1. 2015, č. j. 27 T 5/2015–96. Rovněž toto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 17. 2. 2015, bylo obsahem správního spisu a z něho bylo soudem dále zjištěno, že jím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Za to mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců se zkušební dobou v trvání tří let (zrušený trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně – viz výše). Odsouzení z tohoto trestního příkazu pak zakládalo zpětnost ve vztahu ke shora jmenovanému rozsudku tohoto soudu (sp. zn. 27 T 89/2017). Z opisu z evidence Rejstříku trestů ČR pak bylo zjištěno, že žalobce má celkem tři záznamy, které odpovídají shora popsáním trestním odsouzením.

9. Následně bylo dne 18. 1. 2018 správním orgánem prvního stupně zahájeno řízení proti žalobci ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu cizince, a to dle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Konkrétním důvodem pro tento postup bylo zjištění správního orgánu prvního stupně o pravomocném odsouzení žalobce soudem České republiky ze spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, neboť žalobci byl uložen trest v trvání čtyř a půl roku. Ve věci bylo dne 7. 3. 2018 vydáno výše citované prvostupňové rozhodnutí, vůči němuž žalobce podal včasné odvolání, jehož obsahem byly námitky týkající nesprávně interpretovaných skutkových závěrů trestních soudů ve věci sp. zn. 27 T 89/2017, resp. 6 To 441/2017, ze strany správního orgánu a dále námitky, které se věcně shodují s tím, co žalobce uvedl v podané žalobě, tedy námitky týkající se zásahu do jeho práv na soukromý a rodinný život. O podaném odvolání bylo žalovaným rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, kterým bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
10. Ze spisového materiálu bylo dále k osobě žalobce zjištěno, že na území České republiky měl povolen trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny. Do České republiky přicestoval 6. 1. 1998. Evidován je jeho vztah k celkem 4 dětem, a to L. B., narozená „X“, B. B., narozený „X“, I. B., narozený „X“, a M. B., narozený „X“. Dále je evidována jeho manželka M. B., narozená „X“. K synovi žalobce B. pak byl ze správního spisu zjištěn posudek o invaliditě, kterým bylo stanoveno, že s účinností od 15. 5. 2017 byl u dotyčného shledán pokles pracovní schopnosti o 70 % z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
11. Dle ust. § 2 odst. 1 věty první správního řádu *správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu*. Toto ustanovení má ústavní základy v zásadě vázanosti veřejné moci zákonem (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky či čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Správní orgány jsou tak při výkonu veřejné moci vázány striktně zákony, resp. obecněji, právními předpisy. Účelem této zásady je zamezení svévole v postupu správních orgánů.
12. Dle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném v době pro přezkum rozhodné viz bod 11. odůvodnění) *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky (...)*.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Žalobce ve své žalobě namítal, že při aplikaci shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, resp. v rámci odvolacího řízení, nebylo v dostatečné míře dohlédnuto závažných následků, které takové rozhodnutí může mít na soukromý a osobní život žalobce, který na území České republiky dlouhodobě pobývá, má zde rodinu, přičemž jeden z jeho synů vyžaduje nepřetržitou celodenní péči. V zemi svého původu navíc nemá žádné zázemí a protiprávní jednání, které mu je nyní kladeno k tíži, je již jen otázkou minulosti.
14. K námitkám žalobce však soud musí konstatovat, že s ohledem na shora poukazovanou zásadu vázanosti veřejné moci zákonem jsou bezpředmětné. V obecné rovině se mohou jevit oprávněnými, ale z textu aplikovaného ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zcela jasně vyplývá, že správní orgán při jeho aplikaci nemá prostor pro vlastní uvážení. Podmínky zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (část ustanovení za slovem „jestliže“), resp. hypotéza dotčené právní normy, jsou vyjádřeny zcela kategoricky bez užití tzv. neurčitých právních pojmů, popř. bez užití kritérií, která by měl správní orgán vzít v potaz v rámci aplikace tzv. správního uvážení. Dotčené ustanovení rovněž používá slova „zruší“, nikoli „může zrušit“ či obdobného. V tomto smyslu tak zákon správnímu orgánu žádný prostor nedává a správní orgán je textem zákona plně vázán. Nemůže tak sám, vyjma zcela výjimečných případů (viz dále), nad rámec stanovený zákonem vzít v potaz další skutečnosti. Správní orgán tak zkoumá výlučně, zda došlo k trestnímu odsouzení cizince pro úmyslný trestný čin soudem České republiky a zda mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v požadované výměře. Výlučně toto jsou skutečnosti, které je správní orgán oprávněn a povinen zjišťovat a dokazovat. Nic dalšího nemůže být ani předmětem jeho zájmu, neboť by tím porušil zásadu vázanosti orgánů veřejné moci zákonem. Takto přesně žalovaný, jakož i správní orgán prvního stupně, postupovali.
15. Ve shora naznačeném smyslu se již opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, na kterou přílehavě odkazoval i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Lze tak odkázat především na žalovaným citovaný rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016–30, který je dostupný na www.nssoud.cz a v němž se v bodě 25. odůvodnění uvádí: *Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že zákonem č. 314/2015 Sb. (v účinnosti od 18. 12. 2015), kterým byl změněn zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, došlo v § 77 odst. 1 uvedeného zákona k doplnění písm. h), které stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život. Těmito úvahami Nejvyšší správní soud potvrdil, že úmyslem zákonodárce skutečně bylo vyloučit posuzování přiměřenosti dopadů zrušení trvalého pobytu cizince do jeho soukromého a rodinného života, a to pro případy odsouzení pro* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spáchání závažné trestné činnosti. K totožnému závěru lze dospět i samotným porovnáním znění ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a odst. 2 téhož ustanovení, který na samotný závěr uvádí následující podmínku zrušení platnosti trvalého pobytu: *za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*. Tato podmínka však v případě důvodů zrušení platnosti trvalého pobytu dle ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců absentuje. Tím zákonodárce zdůrazňuje, že důvody dle odst. 1 jsou samy o sobě tak závažné, že již samotné jejich naplnění postačuje ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

16. Nejvyšší správní soud sice v později rozvinuté judikatuře v určitých případech posuzovaných dle ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců připustil i přezkum jiných skutečností než zákonem výslovně předpokládaných, a to včetně dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života, avšak, jak sám uvedl, jde o případy ojedinělé [viz např. rozsudek ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019–30, ve kterém se mimo jiné v bodě 19 uvádí: *Výše uvedené nic nemění na skutečnosti, že dikce § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nepředpokládá, že by správní orgány přihlížely k důvodům nepřítomnosti cizince v ČR. K důvodům, pro které cizinec po dobu delší než 6 let pobýval mimo území ČR, lze přihlídnout jen v ojedinělých případech a pouze při eventuálním posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince. Tato věc patří mezi takto ojedinělé případy, v nichž bylo posuzování přiměřenosti namístě. Proto není důvodná námitka, že městský soud nesprávně zkoumal důvody pobytu žalobce ve Vietnamu, ačkoliv tak činit neměl.*]. Odkazované rozhodnutí se sice týká jiného důvodu zrušení platnosti trvalého pobytu cizince, avšak důvodu stále spadajícího pod režim ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pročez na něj soud poukazuje. Současná judikatura tedy vyrovnává přísnost plynoucí z kategoričnosti projednávané právní úpravy odkazem na mezinárodní závazky České republiky, zejména pak i na žalobcem zmiňovaný čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Musí jít nicméně o případy, kdy by aplikace zákona dle jeho doslovného znění vedla ke zjevné nespravedlnosti. Tak tomu však v projednávaném případě není a žalovaný a shodně i správní orgán prvního stupně dle názoru tohoto soudu postupovali zcela správně, jak soud rozvede ještě níže. Soud k tomu podotýká, že v odkazovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 10 Azs 263/2019) šlo navíc o zcela odlišnou skutkovou situaci oproti projednávané věci, neboť Nejvyšší správní soud rozhodoval o situaci nezletilé osoby, u níž k naplnění důvodu zrušení povolení k trvalému pobytu došlo vlivem komplikované rodinné situace, na níž neměla tato osoba jako dítě v podstatě žádný reálný vliv. Pro takový a obdobné případy je zkoumání přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu zcela namístě. Projednávaná věc nicméně nenese požadované znaky výjimečnosti či ojedinělosti, popř. tyto nejsou dány v dostatečné intenzitě, kdy by mohl být přezkum dopadů rozhodnutí na soukromý život žalobce nad rámec zákona přípustěn.

17. Pro vyhodnocení žaloby jako nedůvodné mělo význam zjištění soudu o tom, že žalovaná strana v rámci své rozhodovací činnosti se též zabývala tím, zda zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce a stanovení mu povinnosti opustit území České republiky nebude v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná strana přitom zcela legitimně dospěla k závěru, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu prokázaného odsouzení žalobce pro jeho opakovanou trestnou činnost, a to mj. i pro závažnou trestnou činnost, nedojde k porušení uvedeného článku Úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod. Žalobce ani v žalobě neuvedl žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu mělo být v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když pozornost je třeba věnovat nejen jeho prvnímu, ale i druhému odstavci. Případné prokázání jeho tvrzení, že má na území České republiky manželku a čtyři již dávno dospělé děti (třebaže jednomu z potomků byla přiznána invalidita ve třetím stupni) a vytvořeny silné rodinné vazby, by nebylo skutečností, která by měla vliv na výsledek rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, neboť by nepřevážila na zájmy společnosti především na bezpečnosti, ochraně zdraví a předcházení zločinnosti. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, který byl odsouzen k dlouholetému nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslné protiprávní jednání spočívající ve spáchání zvláště závažného zločinu ohrožujícího celou společnost, totiž není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Lze jen souhlasit s názorem, že zásah do soukromého a rodinného života si žalobce způsobil především sám svým jednáním, jehož důsledky mohl a měl předvídat. Skutkový stav byl proto zjištěn v zákonem předpokládaném rozsahu a tato zjištění byla právně posouzena v souladu se zákonem.

18. Zákodárce stanovil, že určitá jednání jsou v obecné rovině již tak závažná sama o sobě, že bez ohledu na dopad do oblasti soukromého a rodinného života posuzované osoby je žádoucí, aby se takové osoby na území České republiky nezdržovaly, resp. aby nedisponovaly pobytovým titulem odpovídajícím povolení k trvalému pobytu na jejím území. Jak bylo shora naznačeno, judikatura sice předpokládá, že určité situace v obecnosti řešené jednotlivými ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mohou být posouzeny i z hledisek zákonem výslovně nepředpokládaných, zejména pak co se týče dopadu přijatých rozhodnutí do oblasti základních práv, nicméně takový přezkum je zásadně vyloučen pro případy páčání závažné trestné činnosti, resp. i kdyby takový přezkum přeci jen v projednávané věci učiněn byl, nemohl by pro žalobce přinést příznivější výsledek. Trestní odsouzení, které mělo v konečném důsledku za následek vydání napadeného rozhodnutí, bylo učiněno v návaznosti na páčání závažné trestné činnosti ze strany žalobce. Žalobce byl odsouzen celkem za čtyři trestné činy, z toho jeden trestný čin dosahoval intenzity zvláště závažného zločinu – konkrétně šlo o trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Navíc tento pokračující trestný čin byl spáchán dvěma dílčími útoky. S odkazem na kvalifikaci činu i dle odst. 2 písm. b) ust. § 283 trestního zákoníku lze žalobce také označit za speciálního recidivistu, neboť takový čin spáchal opakovaně, resp. byl za něho opakovaně odsouzen. Trest, který byl za tuto trestnou činnost žalobci uložen, tedy nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, navíc o polovinu překračuje zákonnou minimální hranici dle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Jde tak o čin znatelně závažnější, než je vyžadováno. Nadto v případě žalobce nejde o odsouzení jediné. V opisu z evidence Rejstříku trestů ČR má dva další záznamy, byť je na ně třeba hledět jako na odsouzení jediné, neboť za ně byl ukládán souhrnný trest. Další v neprospěch žalobce hovořící skutečností je, že trestné činnosti, pro kterou byl naposledy odsouzen, se dopustil ve zkušební době podmíněného trestu, který mu byl uložen za jiný úmyslný trestný čin.
19. Je tak patrné, že v případě žalobce musel převážít zájem státu na tom, aby na jeho území legálně nepobývaly osoby, které opakovaně páčají závažnou trestnou činnost, nad zájmem na zachování rodinných vazeb této osoby. Koneckonců, nastalou situaci si žalobce zavinil zcela sám. Páčání trestné činnosti nepředstavuje okolnost, která leží mimo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

schopnost žalobce ji kontrolovat či ovlivnit. Této činnosti se dopustil vědomě a opakovaně. Nemůže se poté divit, že když takto závažným způsobem poruší právní normy státu, který mu jako cizinci po dlouhou dobu umožnil na jeho území žít, stát na tuto skutečnost adekvátně zareaguje. Soud se proto ani podrobně nezabýval dílčími tvrzeními žalobce ohledně jeho rodinného prostředí a dopadů rozhodnutí žalovaného na vztahy v rodině. Zaprvé jde o skutečnosti, které obecně není nutné zkoumat, a zadruhé ani nebyly tvrzeny takové okolnosti či možné následky rozhodnutí žalovaného, které by toto rozhodnutí měly činit zjevně rozporným se samotnou podstatou základních práv žalobce.

20. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného žalobcem namítaného ustanovení, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
21. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. března 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.